

Ljubljanski

Leposloven in znanstven list.

Štev. 2.

V Ljubljani, 1. februvarija 1886.

Leto VI.

Moj ovenéli cvet.

Ob tihem grobu jaz klečim,
Po zemlji piš buči;
Zamolκλο stokam in ječim,
Saj v grobu tem leži
Moj cvet, moj ovenéli cvet.

Ko tebe, sèn, ni več biló,
Ostávil dom sem svoj;
Podobo v sreci sem bledó,
Spomin sem nesel tvoj,
Moj cvet, moj ovenéli cvet.

In tod in tam sem potováł,
Čez hrib in plan in dol;
Tvoj bledi kip me je spremljál,
Spremljala me je bol . . .
Moj cvet, moj ovenéli cvet!

Mirú sem iskal za srcé,
O njem pa ni sledú;
Povsod le bol, povsod gorjé,
Nikjer, nikjer mirú,
Moj cvet, moj ovenéli cvet! . . .

Krog mene oster piš buči,
Ob grobu njé klečim;
Solzé mi nánj okó rosí,
Zamolκλο jaz ječim:
Moj cvet, moj ovenéli cvet! . . .

Svojmir.

Zaželjeni dan.

Dan prišel bo zaželjeni
Semkaj gori na planjavo,
Venec vila boš zeleni,
Ž njim ovila svojo glavo.

Glej v dolino, mila deva,
Cerkvica stóji tam zala;
Težko pričakujem dneva,
Ko se bova tjà peljala.

Kaj le misliš, dèkle moje,
Kaj okó solzé preliva? —
Z máno srcece i tvoje
O bodoči sreči sniva!

Svojmir.

